

Verouderde onderkaakfractuur.

Nu wij toch staan in het teeken der kaakfracturen, is het misschien niet ondienstig hier te verhalen van een verouderde onderkaakfractuur, die ik een tiental jaren geleden te behandelen kreeg.

Door een defect aan de inrichting voor het lichten van het anker kreeg schipper V. I., 50 jaar oud, den 3den Maart van het jaar ? een zoodanigen klap tegen het aangezicht, dat een fractuur ontstond van boven- en van onderkaak. Dit gebeurde te Düsseldorf, waar hij in het hospitaal werd opgenomen. De bovenkaaksfractuur was spoedig genezen, niet echter die van de onderkaak, want vóórdat herstel was ingetreden moest V. I. met zijn schip naar Nederland terugkeeren.

Onderweg ging het draadverband los en omdat het hem last veroorzaakte verwijderde hij het. Hij raadpleegde een arts, die hem den raad gaf een doek stevig onder de kin en over het hoofd te binden, wat hij deed. Zoo kwam hij thuis en vervoegde zich bij een arts, omdat hij den mond niet meer kon openen. De arts, een jong chirurg, overwon door kurken wiggen den trismus in zooverre, dat de mond een paar c.M. kon geopend worden, waarop ik den patiënt onder behandeling kreeg. Het was toen 9 Mei geworden, dus 9 weken na het ontstaan der fractuur. Ik nam afdruk van boven- en onderkaak en legde voorloopig het Sauer'sche draadverband aan. De toestand was als volgt:

M I i d en s waren afwezig. De breuk lag tusschen I II en C i.s. Het linker breukstuk was gedислоceerd naar boven

en naar binnen, naar boven ongeveer 3 à 4 m.M. Crepitatie was niet voorhanden en de beide breukstukken ten opzichte van elkander beweegbaar doch niet zóó, dat ze op hun oorspronkelijke plaats konden gebracht worden. Er moest dus een apparaat gemaakt worden, dat langzamerhand de breukstukken weer op hun plaats zou brengen.

De apparaten, die door S c h u t t e beschreven worden in zijn bekende dissertatie en in dit geval in aanmerking kwamen, stonden mij niet aan en ik vervaardigde een toestelletje, dat zeer eenvoudig was en door iedereen kan vervaardigd worden, die wel eens een caoutchouc prothese heeft gemaakt. Het bestond uit een caoutchouc kap over tanden en kiezen van het rechter stuk, en één over die van het linker. In de rechter kap werden twee nieuwzilveren platgeslagen draden ingevulcaniseerd van dezen vorm .

In de linker kap kwamen twee pennen, aan de uiteinden platgeslagen, dus zoo . De beugel die het eigenlijke werk moest doen bestond uit dik nieuwzilverdraad aan beide einden platgeklopt. Rechts paste hij in de beide openingen, gevormd door de caoutchouc van den kap en de gebogen draden, links waren er twee ovale gaatjes aangebracht die de uitstekende pennen doorlieten. Bovendien was de beugel zóó gebogen dat hij het linker stuk naar beneden en naar buiten drukte. Eerst werden dus de kappen met cement bevestigd en daarna de beugel rechts ingeschoven en links met eenige moeite de pennen door de ovale gaatjes gestoken. Met een platten tang werden de pennen een kwart slag omgedraaid en de beugel was bevestigd.

Het eindresultaat heb ik helaas niet gezien. Ik ontving echter mijn honorarium met een brief, waarin patiënt getuigde van zijn dankbaarheid.

Breda.

E. C. SMITH.